

Kniha Daniel – číslo päťdesiatdva

Odhaľovanie prorockej skladačky: Danielovo videnie a vzostup kráľovstiev

Jeff Pippenger

2024-01-16

V predchádzajúcom článku sme poukázali na to, že Gabriel uviedol záver „posledného rozhorčenia“, aby na základe dvoch svedkov potvrdil dátum roku 1844. Miller rozumel „sedemnásobnému trestu“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, ktorý bol vykonaný proti Judskému kráľovstvu, no nikdy nedospel do bodu, keď by uvidel účel a vzťah súdu „sedemnásobného trestu“ nad severným i južným kráľovstvom Izraela. Či vôbec niekedy rozpoznal rozlíšenie „posledného rozhorčenia“ vo verši devätnásť, je pochybné, hoci nepochybne vo všeobecnom zmysle chápal, že „rozhorčenie“ bolo „sedemnásobný trest“. Svetlo o prvom a poslednom rozhorčení bolo odpečatené Palmonim v roku 1856, no v roku 1863 bolo odmietnuté. Millerovo posolstvo o „sedemnásobnom treste“ však bolo správne, hoci obmedzené.

Miller by nerozpoznal, že malý roh pohanského Ríma v jedenástom verši ôsmej kapitoly Daniela pozdvihol a vyvýšil pohanstvo, lebo pre Millera výraz „odňať“ vo všetkých jeho troch výskytoch v Danielovi jednoducho znamenal odstrániť. Jeho posolstvo však bolo aj tak správne, hoci obmedzené.

Milleriti síce rozpoznali, že „svätyňa“ v jedenástom verši bola pohanským chrámom v meste Rím (Pantheon), avšak ich posolstvo nebolo založené na hebrejskom jazyku. Millerovo posolstvo sa sústreďovalo na prorocký čas. Dejiny, v rámci ktorých bolo ich posolstvo odpečatené, im bránili vidieť Spojené štáty ako šieste kráľovstvo biblického proroctva, no viac než to, bránili im vidieť pápežstvo ako piate kráľovstvo biblického proroctva.

Prinútení dejinami, v ktorých žili, uplatnili proroctvá v súlade so svojím očakávaním čoskoro nastávajúceho Kristovho návratu a boli sklamaní, no ich posolstvo bolo správne. Keď Gabriel vo veršoch pätnásť až dvadsaťsedem podáva výklad dvoch videní, Millerovo chápanie mu bránilo postihnúť širšie zjavenie kráľovstiev, ktoré bolo vo veršoch deväť až dvanásť znázornené rodovým kolísaním malého rohu. Milleriti v Gabrielovom výklade vidia Rím iba ako štvrté a posledné pozemské kráľovstvo.

A stalo sa, keď som ja, Daniel, uvidel toto videnie a hľadal jeho význam, hľa, stál predom mnou ktosi, kto sa na pohľad podobal mužovi. A počul som hlas muža medzi brehmi Ulaja, ktorý volal a riekol: Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť videniu. A prišiel blízko k miestu, kde som stál; a keď prišiel, zľakol som sa a padol som na svoju tvár; ale povedal mi: Rozumej, synu človeka, lebo videnie sa vzťahuje na čas konca. A keď so mnou hovoril, upadol som na svojej tvári k zemi do hlbokého spánku; ale dotkol sa ma a postavil ma na miesto, kde som stál vzpriamene. A povedal: Hľa, dám ti poznať, čo sa stane na konci hnevu, lebo koniec nastane v určenom čase. Baran, ktorého si videl a ktorý mal dva rohy, predstavuje kráľov Médie a Perzie. A chlpatý cap je kráľ Grécka; a veľký roh, ktorý je medzi jeho očami, je prvý kráľ. A že bol zlomený a na jeho mieste povstali štyri iné, znamená, že z toho národa povstanú štyri

kráľovstvá, ale nie v jeho moci. A v poslednom čase ich kráľovstva, keď prestupníci naplnia mieru, povstane kráľ drzej tváre a znalý temných výrokov. A jeho moc bude veľká, ale nie jeho vlastnou mocou; a bude podivuhodne ničieť a dariť sa mu bude, a bude konať, a zničí mocných i svätý ľud. A svojou úskočnosťou spôsobí, že lesť bude prekvitať v jeho ruke; a vo svojom srdci sa vyvýši a v čase pokoja zničí mnohých; postaví sa aj proti Kniežat'u kniežat, ale bude zlomený bez zásahu ruky. A videnie o večeri a ráne, ktoré bolo povedané, je pravdivé; preto zapečať videnie, lebo sa vzťahuje na mnohé dni. A ja, Daniel, som zoslabol a bol som niekoľko dní chorý; potom som vstal a konal som kráľove záležitosti; a bol som ohromený tým videním, ale nik mu nerozumel. Daniel 8:15–27.

Hoci Daniel prijal videnie pri rieke Ulai (ktoré sa práve naplňa), v dejinách Babylonu je prvé kráľovstvo z videnia vynechané. Bolo zahrnuté ako hlava zo zlata a lev v druhej a siedmej kapitole, no v ôsmej kapitole bol zdôraznený prorocký atribút Babylonu, totiž jeho odňatie a obnovenie. Nabuchodonozor predobrazil smrteľnú ranu pápežstva, keď bol na „sedem časov“ vyhnaný spomedzi ľudí, čím predobrazil symbolických sedemdesiat rokov, počas ktorých je neviestka Týru zabudnutá. V ôsmej kapitole Daniela je Babylon zabudnutý spomedzi kráľovstiev biblického proroctva a videnie sa začína Médmi a Peržanmi (baran), po ktorých nasledovalo Grécko (cap).

Kráľovstvo Alexandra Veľkého sa rozpadlo na štyri kráľovstvá s menšou mocou, než akú mal Alexander, ako to bolo tiež znázornené v siedmej kapitole leopardom, ktorý mal štyri krídla a štyri hlavy. Štyri predstavuje celosvetovosť, ako ju znázorňujú sever, východ, juh a západ. V ôsmom verši ôsmej kapitoly povstali štyri významné rohy smerom k štyrom nebeským vetrom. V siedmej kapitole sa štyri krídla Grécka zhodujú so štyrmi vetrami ôsmej kapitoly a štyri hlavy Grécka sa zhodujú so štyrmi významnými rohmi. Štyri hlavy a štyri významné rohy predstavujú štyri kráľovstvá, na ktoré sa Alexandrovo pôvodné kráľovstvo rozpadlo, a štyri krídla a štyri vetry predstavujú štyri oblasti rozdelenia. Je dôležité postrehnúť toto rozlíšenie, lebo predstavuje argument, ktorý mali milleriti proti tradičnému protestantskému chápaniu štvrtého kráľovstva Ríma.

Na tabuľkách Habakuka, znázornených na priekopníckych schémach z rokov 1843 a 1850, je iba jedno zobrazenie, ktoré nepredstavuje prorockú aplikáciu, a týka sa rozlíšenia medzi štyrmi hlavami a významnými rohmi a štyrmi krídlami a vetrami. V snahe zatemniť pravdu o Ríme ako o štvrtom kráľovstve biblického proroctva Satan vniesol argument týkajúci sa pravého alebo falošného významu štyroch hláv a významných rohov a štyroch krídel a vetrov. Satan tak učinil, lebo kniha Daniel jasne určuje, že v knihe Daniel je jeden osobitný symbol, ktorý ustanovil videnie. Súčasť dôkazov, ktoré tento symbol ustanovujú, je v štyroch hlavách a významných rohoch a štyroch krídlach a vetroch. Protestanti zastávali satanský pohľad na tento argument a tento argument bol pre milleritské dejiny natoľko významný, že sa naň odvolali na schéme. Mocnosť, ktorá v knihe Daniel ustanovuje videnie „chazon“, je označená ako „lupiči tvojho ľudu“ a protestanti túto mocnosť stotožnili s jedným z dlhého radu sýrskych kráľov menom Antiochus Epiphanes, zatiaľ čo Miller ich stotožnil s Rímom.

A v tých časoch sa mnohí postavili proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšia, aby naplnili videnie; ale padnú. Daniel 11,14.

Antiochos bol jedným z kráľov v rade kráľov, ktorí vzišli z jedného zo štyroch kráľovstiev, na ktoré sa Alexandrovo kráľovstvo rozpadlo. Malý roh z deviateho verša ôsmej kapitoly knihy Daniel nasledoval po Alexandrovej ríši a deviaty verš hovorí, že z jedného z nich vyšiel malý roh.

A z jedného z nich vyšiel malý roh, ktorý sa nesmierne zveľadil smerom na juh, smerom na východ a smerom ku krásnej zemi. Daniel 8:9.

Spor o tom, či videnie napĺňa Rím, alebo slabý a pomerne bezvýznamný sýrsky kráľ, zahŕňa aj spor o tom, či moc malého rohu vyšla z jedného zo štyroch rohov, alebo z jedného zo štyroch vetrov. Nie je to veľký spor, lebo dejiny i proroctvo jasne ukazujú, že Rím nebol potomkom gréckeho impéria, ale že Rím bol novou mocnosťou. Ak bol Rím štvrtým kráľovstvom, potom „jeden z nich“ v deviatom verši musí byť jedným zo štyroch vetrov alebo krídel. Ak to bol Antiochos Epifanés, vyšiel z rohu Sýrie.

Milleriti rozpoznali, že mocnosť predstavená ako „násilníci z tvojho ľudu“ povstane proti Kristovi.

A svojou ľst'ou spôsobí, že podvod bude v jeho ruke prospievať; a vo svojom srdci sa bude vyvyšovať a v čase pokoja zahubí mnohých; postaví sa aj proti Kniežat'u kniežat, ale bude zlomený bez zásahu ruky. Daniel 8,25.

„Knieža kniežat“ je Kristus a Antiochos Epifanés žil dávno pred Kristovým narodením, preto na túto skutočnosť poukázali milleriti na mape z roku 1843. Na mape uviedli dátum 164, ktorý v skutočnosti nemá nijaký biblický odkaz a bol jednoducho poznámkou označujúcou význam sporu o štvrté kráľovstvo medzi Millerom a protestantskými teológmi. Vedľa roku „164“ na mape napísali: „Smrť Antiocha Epifana, ktorý sa, pravdaže, nepostavil proti Kniežat'u kniežat, keďže bol mŕtvy 164 rokov predtým, ako sa Knieža kniežat narodilo.“

Dnes adventizmus učí, že „lupiči z tvojho ľudu“ sú Antiochos Epifanés, tak ako to učí aj odpadlicke protestantstvo, napriek tomu, že inšpirácia zaznamenala, že „mapa z roku 1843 bola usmernená Pánovou rukou a nemá sa meniť.“ Milleriti vedeli, že kráľ prísnej tváre bol Rím, a preto nimi neotriaslo satanovo učenie, ktoré podkopáva schopnosť ustanoviť videnie „chazon“. Biblia jasne hovorí, že kde niet videnia, ľud hynie.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blažený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29,18.

Videnie, ktoré Šalamún označuje v danom verši, je videnie „chazon“, ktoré vo verši trinásť ôsmej kapitoly Daniela predstavuje videnie, v ktorom pohanstvo a pápežstvo pošliapávajú svätyniu a zástup. Pre mileritov tieto dve spustošujúce moci predstavovali štvrté kráľovstvo biblického proroctva a bez rozpoznania štvrtého kráľovstva Ríma (lupičov tvojho ľudu) by neboli boli schopní toto videnie ustanoviť. „Lupiči tvojho ľudu“ vo verši štrnásť jedenástej kapitoly Daniela mali povstať proti kráľovi juhu, povýšiť sa, ustanoviť videnie a padnúť. Rím naplnil každú z týchto charakteristík.

V siedmej kapitole je štvrté kráľovstvo osobitne označené ako „odlišné“ od kráľovstiev pred ním.

Potom som videl v nočných videniach, a hľa, štvrté zviera, strašné a hrozné, a náramne silné; a malo veľké železné zuby: pohlcovalo a lámalo na kusy a zvyšok pošliapavalo svojimi nohami;

a bolo odlišné od všetkých zvierat, ktoré boli pred ním; a malo desať rohov... Potom som chcel poznať pravdu o štvrtom zvierati, ktoré sa líšilo od všetkých ostatných, bolo nadmieru strašné, ktorého zuby boli zo železa a jeho pazúry z bronzu; ktoré pohlcovalo, lámalo na kusy a zvyšok pošliapavalo svojimi nohami; aj o desiatich rohoch, ktoré boli na jeho hlave, a o tom druhom, ktorý vyrástol, a pred ktorým tri padli; o tom rohu, ktorý mal oči a ústa, čo hovorili veľmi veľké veci, a ktorého vzhľad bol smelší než vzhľad jeho druhov. Daniel 7:7, 19, 20.

Štvrté kráľovstvo v Danielovi 7 bolo dvakrát označené ako „odlišné“ od kráľovstiev, ktoré mu predchádzali. Keby „malý roh“ z verša deväť bol jednoducho pokračovaním sýrskeho rohu (Antiochus Epiphanes), nebol by odlišný. Zvieratami, ktoré predchádzali Rímu v siedmej kapitole, boli lev, medveď a leopard, teda všetko zvieratá, ktoré v prírode skutočne existujú; no keď prišlo na štvrtú šelmu so železnými zubami a bronzovými pazúrami, Daniel nepoznal nijakú prírodnú šelmu, ktorá by predstavovala tú hroznú šelmu, čo pohlcovala. Bola odlišná. „Malý roh“ z verša deväť vyšiel z jednej z oblastí, ktoré predstavovali štyri vetry a krídla, a nie z jedného z rohov či význačných rohov.

V ôsmej kapitole Daniela sa uvádza, že „na konci ich kráľovstva, keď priestupníci dovŕšia mieru, povstane kráľ drzej tváre a rozumejúci temným výrokom“. V „neskoršom čase ich kráľovstva“ (Grécka, ktoré sa rozpadlo na štyri kráľovstvá), v čase, „keď priestupníci dovŕšia mieru“, povstane nový kráľ.

„Každému národu, ktorý vystúpil na javisko dejín, bolo dovolené zaujať jeho miesto na zemi, aby sa ukázalo, či naplní zámery Strážcu a Svätého. Proroctvo sledovalo vzostup a vývoj veľkých svetových ríš — Babylonu, Médo-Perzie, Grécka a Ríma. Pri každej z nich, tak ako aj pri národoch menšej moci, sa dejiny opakovali. Každá mala svoje obdobie skúšky; každá zlyhala, jej sláva pominula, jej moc sa vytratila.“ Proroci a králi, 535.

Na konci („v neskoršom čase“) gréckeho kráľovstva, keď sa naplnil ich čas skúšky („keď previnilci dosiahli plnú mieru“), povstane „kráľ drzej tváre“. Tento kráľ bude rozumieť „temným výrokom“, lebo bude hovoriť úplne iným jazykom než hebrejčinou Židov alebo gréčtinou predchádzajúceho kráľovstva, pretože bude hovoriť po latinsky. Toto kráľovstvo Mojžiš označil ako národ, ktorý privedie obliehanie rokov 66 až 70 po Kr., kde okrem iného bol hlad taký strašný, že Židia, aby prežili, jedli vlastné deti.

Pretože si neslúžil Hospodinovi, svojmu Bohu, s radosťou a s veselosťou srdca pre hojnosť všetkého, budeš slúžiť svojim nepriateľom, ktorých Hospodin pošle proti tebe, v hlade a v smäde, v nahote a v nedostatku všetkého; a vloží ti na šiju železné jarmo, dokiaľ ťa nezničí. Hospodin privedie proti tebe národ zďaleka, od konca zeme, rýchly, ako keď letí orol; národ, ktorého jazyku nebudeš rozumieť; národ drsnej tváre, ktorý nebude mať ohľad na starca ani nepreukáže priazeň mláďencovi. A bude požírať plod tvojho dobytku i plod tvojej zeme, dokiaľ nebudeš zničený; a nenechá ti ani obilie, ani víno, ani olej, ani prírastok tvojho hovädzieho dobytku, ani stáda tvojich oviec, dokiaľ ťa nezničí. A obľahne ťa vo všetkých tvojich bránach, dokiaľ nepadnú tvoje vysoké a opevnené múry, v ktoré si dúfal, po celej tvojej krajine; áno, obľahne ťa vo všetkých tvojich bránach po celej tvojej krajine, ktorú ti dal Hospodin, tvoj Boh. A budeš jesť plod svojho vlastného tela, mäso svojich synov a svojich dcér, ktorých ti dal

Hospodin, tvoj Boh, v obklúčení a v tiesni, ktorou ťa budú sužovať tvoji nepriatelia.
Deuteronomium 28:47–53.

V druhej kapitole knihy Daniel bolo štvrté kráľovstvo znázornené „železom“ a Mojžiš označil „národ“, ktorý uvalí na Židov „železné jarmo“. Tento „národ“ Židov „zničí“ a bude rýchly ako orol, pričom orol je symbolom Ríma. Bude to „národ“, „ktorého jazyku nebudeš rozumieť“, lebo jeho reč bude pre Židov „temnými výrokmi“. Bude to „národ ukrutnej tváre“, ako je v ôsmej kapitole knihy Daniel opísaný „kráľ ukrutnej tváre“. A pri „obliehaní“ Jeruzalema Židia jedli svojich „synov a dcéry“.

Miller rozpoznal pohanský Rím ako mocnosť predpovedanú Mojžišom a ako štvrté „železné“ kráľovstvo z druhej kapitoly Daniela, i ako „národ“, ktorý hovoril po latinsky, nie po hebrejsky ani po grécky. Miller nerobil nijaké rozlíšenie medzi štvrtým a piatym kráľovstvom biblického prorocstva, lebo pre neho boli obe jednoducho Rímom. Preto po tom, čo sa v dvadsiatom treťom verši postavil pohanský Rím, nevidel rozlíšenie predstavené v dvadsiatom štvrtom verši. Vo videní mal malý roh vo veršoch deväť až dvanásť kolísanie od mužského rodu k ženskému, potom opäť k mužskému a k ženskému; a zatiaľ čo dvadsiaty tretí verš označuje prorocké charakteristiky pohanského Ríma, Gabrielov výklad v dvadsiatom štvrtom verši prechádza k ženskému Rímu. Mocnosť v dvadsiatom štvrtom verši mala mať „veľkú moc“, „ale nie svojou vlastnou mocou; a bude podivne hubiť, a bude sa mu dariť, a bude konať, a zahubí mocných i svätý ľud.“

Pápežskému Rímu mala byť daná vojenská moc pohanského Ríma a počas tisíc dvestošesťdesiatich rokov, od roku 538 do roku 1798, bude ničiť Boží ľud. Bude ničiť „podivuhodne“, lebo je tou šelmou, za ktorou sa celý svet „s obdivom“ obracia, a bola to moc, ktorá bude „konať a prosperovať“, dokiaľ sa nenaplní prvé rozhorčenie, o ktorom bolo „určené“, že sa skončí v roku 1798.

Potom v dvadsiatom piatom verši Gabriel sleduje striedanie ustanovené vo veršoch, ktoré Danielovi vykladal, a opäť sa obracia k pohanskému Rímu, ktorý prostredníctvom odlišného druhu „politiky“ zjednotil svoju ríšu, ako o tom svedčia všetci dejepisci. „Lestou“ pohanského Ríma bolo podnecovať národy, aby sa pripojili k jeho rastúcej ríši, a pri budovaní ríše používal prísľub pokoja a blahobytu, na rozdiel od predchádzajúcich ríš, ktoré boli vytvorené jednoducho vojenskou mocou. Pohanský Rím mal tiež „povstať proti Kniežat'u kniežat“, ako to učinil vtedy, keď postavil Krista na kríž Kalvárie.

Potom Gabriel oslovuje dve videnia, ktoré Danielovi vykladal, tým, že označuje videnie „mareh“ o zjavení (dvetisícristo dní) za pravdivé a že videnie „chazon“ o pošliapaní svätyne a zástupu pohanským Rímom a pápežským Rímom malo byť „uzavreté (zapečatené)“ „na mnoho dní“ (až do času konca v roku 1798).

Potom bol Daniel istý čas chorý a následne sa vrátil do práce, no stále nerozumel videniu „mareh“, teda videniu, ktorému mu podľa príkazu mal Gabriel dať porozumieť. Z toho dôvodu sa Gabriel v deviatej kapitole vrátil, aby dokončil svoje dielo a dal Danielovi porozumieť videniu „mareh“.

V deviatej kapitole knihy Daniel Daniel skúmal prorocké Slovo a prostredníctvom spisov Mojžiša a Jeremiáša prišiel k porozumeniu. Jeremiáš uviedol, že zajatie, v ktorom sa nachádzal, bude trvať sedemdesiat rokov.

A celá táto krajina bude spustošením a hrôzou; a tieto národy budú slúžiť babylonskému kráľovi sedemdesiat rokov. A stane sa, keď sa naplní sedemdesiat rokov, že potrestám babylonského kráľa i ten národ, hovorí Hospodin, pre ich nepravosť, aj krajinu Chaldejcov, a obrátim ju na večné spustošenia. Jeremiáš 25:11, 12.

Podľa Mojžiša by zajatie v krajine nepriateľa zodpovedalo času, počas ktorého by si krajina užívala svoje soboty.

A uvediem krajinu do spustošenia; a vaši nepriatelia, ktorí budú v nej bývať, budú nad ňou žasnúť. A rozptýlim vás medzi pohanov a vytaším za vami meč; a vaša krajina bude spustošená a vaše mestá budú pusté. Vtedy si krajina užije svoje soboty po celý čas, kým bude ležať spustošená a vy budete v krajine svojich nepriateľov; vtedy bude krajina odpočívať a užívať si svoje soboty. Po celý čas, kým bude ležať spustošená, bude odpočívať; lebo neodpočívala vo vašich sobotách, keď ste na nej bývali. Levitikus 26:32–35.

Daniel z Božieho prorockého slova na základe dvoch svedkov porozumel, že Jeho ľud bol rozptýlený do krajiny nepriateľa, počas ktorého času bude krajina požívať svoje soboty. Pochopil to, čo autor Kroník pochopil o Jeremiášových sedemdesiatich rokoch.

A tých, čo unikli meču, odviedol do Babylona; a boli služobníkmi jemu i jeho synom až do panovania perzského kráľovstva, aby sa naplnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremiášových, kým si krajina neužila svoje soboty; po celý čas, čo ležala spustošená, zachovávala sobotu, aby sa naplnilo sedemdesiat rokov. V prvom roku Cýra, perzského kráľa, aby sa naplnilo slovo Hospodinovo povedané z úst Jeremiášových, podnietil Hospodin ducha Cýra, perzského kráľa, takže dal vyhlásiť po celom svojom kráľovstve, a to aj písomne: Takto hovorí Cýrus, perzský kráľ: Všetky kráľovstvá zeme mi dal Hospodin, Boh nebies, a on mi prikázal, aby som mu vystaval dom v Jeruzaleme, ktorý je v Judsku. Kto je medzi vami zo všetkého jeho ľudu? Hospodin, jeho Boh, nech je s ním, a nech ide hore. 2 Kroník 36:20–23.

Daniel pochopil, že Jeremiášových sedemdesiat rokov rozptýlenia v krajine nepriateľa, zatiaľ čo krajina užívala svoje soboty, bolo založených na kliatbe „sedem ráz“ v tretej knihe Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitole, a v poslušnosti tomuto porozumeniu naplnil nariadený prostriedok nápravy, ktorý je tam daný pre tých, ktorí sa napokon prebudia k vedomiu svojho rozptýleného stavu.

A na tých z vás, ktorí zostanú nažive, zošlem malomyselnosť do ich srdc v krajinách ich nepriateľov; a zvuk chvejúceho sa lístia ich bude prenasledovať; a budú utekať, ako keď sa uteká pred mečom; a padnú, hoci ich nikto neprenasleduje. A budú padať jeden na druhého, akoby pred mečom, hoci ich nikto neprenasleduje; a nebudete mať sily obstať pred svojimi nepriateľmi. A zahyniete medzi pohanmi, a krajina vašich nepriateľov vás pohltí. A tí, ktorí z vás zostanú, budú hynúť pre svoju nepravosť v krajinách svojich nepriateľov; a aj pre nepravosti svojich otcov budú hynúť spolu s nimi. Ak vyznajú svoju nepravosť a nepravosť

svojich otcov, svoju nevernosť, ktorou sa mi spreneverili, i to, že kráčali proti mne, a že aj ja som kráčal proti nim a uviedol som ich do krajiny ich nepriateľov; ak sa potom pokorí ich neobrezané srdce a prijmú trest za svoju nepravosť: vtedy si spomeniem na svoju zmluvu s Jákobom, i na svoju zmluvu s Izákom, i na svoju zmluvu s Abrahámom si spomeniem; a spomeniem si aj na krajinu. Krajina však nimi opustená bude požívať svoje soboty, kým bude bez nich ležať spustošená; a oni prijmú trest za svoju nepravosť, pretože, áno, pretože zavrhlí moje súdy a ich duša sa ošklivila mojim ustanoveniam. A predsa ich ani vtedy, keď budú v krajine svojich nepriateľov, neodvrhnem a nebudem sa ich štiť tak, aby som ich úplne zničil a porušil svoju zmluvu s nimi; lebo ja som Hospodin, ich Boh. Ale pre nich si spomeniem na zmluvu s ich predkami, ktorých som vyviedol z egyptskej krajiny pred očami pohanov, aby som bol ich Bohom: ja som Hospodin. Toto sú ustanovenia, súdy a zákony, ktoré Hospodin ustanovil medzi sebou a synmi Izraelovými na vrchu Sinaj skrze Mojžiša. Leviticus 26:36–46.

Danielova modlitba v deviatej kapitole sa dotýka každého prvku rady pre tých, ktorí sa ocitli rozptýlení v krajine nepriateľa. Táto modlitba má byť uvedená do súladu s jeho modlitbou v druhej kapitole, lebo spolu predstavujú modlitbu tých z jedenástej kapitoly Zjavenia, ktorí boli mŕtvi na uliciach toho veľkého mesta Sodomy a Egypta a ktorí zisťujú, že aj oni boli rozptýlení. Keď Daniel uzatvára svoju modlitbu, Gabriel sa vracia, aby dokončil dielo výkladu videnia „mareh“, tak ako to Duch Svätý zamýšľal uskutočniť pre dvoch svedkov v jedenástej kapitole Zjavenia.

A kým som hovoril a modlil sa a vyznával svoj hriech i hriech svojho ľudu Izraela a predkladal svoju prosbu pred Hospodina, svojho Boha, za svätý vrch svojho Boha, áno, kým som ešte hovoril v modlitbe, muž Gabriel, ktorého som videl vo videní na začiatku, priletel rýchlym letom a dotkol sa ma v čase večernej obety. A poučil ma, hovoril so mnou a povedal: Daniel, teraz som prišiel, aby som ti dal zručnosť a porozumenie. Daniel 9:20–22.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Krátko pred pádom Babylonu, keď Daniel uvažoval o týchto proroctvách a hľadal u Boha porozumenie času, bol mu daný rad videní o vzostupe a páde kráľovstiev. Pri prvom videní, ako je zaznamenané v siedmej kapitole knihy Daniel, dostal výklad; predsa však nebolo prorokovi všetko objasnené. „Moje myšlienky ma veľmi znepokojovali,“ napísal o svojej skúsenosti v tom čase, „a môj vzhľad sa na mne zmenil; ale zachoval som si tú vec vo svojom srdci.“ Daniel 7:28.“

„Prostredníctvom ďalšieho videnia bolo vrhnuté ďalšie svetlo na udalosti budúcnosti; a bolo na záver tohto videnia, keď Daniel počul „jedného svätého hovoriť, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie?“ Daniel 8,13. Odpoveď, ktorá bola daná: „Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená“ (verš 14), ho naplnila zmätkom. Úprimne hľadal význam videnia. Nemohol pochopiť vzťah medzi sedemdesiatročným zajatím, predpovedaným prostredníctvom Jeremiáša, a dvetisícristo rokmi, o ktorých vo videní počul nebeského posla vyhlásiť, že uplynú pred očistením Božej svätyne. Anjel Gabriel mu podal čiastočný výklad; no keď prorok počul slová: „Videnie ... sa vzťahuje na mnohé dni,“ omdlel. „Ja, Daniel, som omdlel,“ zaznamenáva o svojej skúsenosti, „a bol som niekoľko dní chorý; potom som vstal a konal som kráľovu službu; a bol som ohromený videním, ale nikto mu nerozumel.“ Verše 26, 27.

„Daniel, stále ešte zaťažený bremenom za Izrael, znovu skúmal proroctvá Jeremiáša. Boli veľmi jasné — natoľko jasné, že z týchto svedectiev zaznamenaných v knihách porozumel počtu rokov, o ktorých zaznelo slovo Hospodinovo k prorokovi Jeremiášovi, že sa má naplniť sedemdesiat rokov spustošenia Jeruzalema.“ Daniel 9,2.“

„S vierou založenou na istom proročkom slove Daniel prosil Pána o rýchle splnenie týchto zasľúbení. Prosil, aby bola zachovaná Božia česť. Vo svojej prosbe sa úplne stotožnil s tými, ktorí zaostali za Božím zámerom, a vyznával ich hriechy ako svoje vlastné.“ Proroci a králi, 553, 554.